

רבינוביץ לא ימשיך

שר-האוצר יהושע רבינוביץ הודיע ליוזמיו הקרובים, כי לא ימשיך לכהן בתפקיד שר-האוצר בממשלה אחרי הבחירות. לדבריו אין הדבר קשור במה שקורה באוצר, אלא ביחס של ראש-הממשלה לחבריו למפלגה. רבינוביץ גם נפגע עמוקות מפרשת אברהם עופר, ורואה עצמו כאחראי לה בחלקה, בכך שהיה יחד עם עופר, פעיל מרכזי במערכת הבחירות של 1973, אשר לה ניתנו כספי הגניבה מעיסוקת נוה-יעקוב של שיכון עובדים.

סיכום ארעי של תקופת רבינוביץ באוצר מאפשר להציגו כמחדש שלא ידע לבצע את חידושי הרפורמה הגדולה במערכת המיסוי היא מהלך מהפכני ואמיץ, שאותו היה לו העז לבצע. רפורמה זו היתה הכרחית לקידום המשק מתקופת הסערה הספירית לתקופה מסודרת. אולם רבינוביץ לא השכיל להוציא לפועל את הרפורמה ולממש.

מהלך אחר, הנוקף ברובו לשמו, הוא הפיחות הזוחל, חידוש שהועלה על-ידי נגיד "בנק ישראל" הקודם משה זנבר, ואשר רבינוביץ אימץ והפך למדיניות האוצר. על חידוש זה התעוררו חילוקי-דעות רבים, בעיקר בקרב הסקטור היצרני במשק.

החסרונות הבולטים של תקופתו הם האינפלציה הזוהרת שהיתה צריכה, לפי התיכון, לפגוע בשכר בילבד ושפנעה במשק כולו — וחקטנת הייצור הלאומי הגולמי על-ידי הקפאת הפעילות המישיקית. הקפאה זו מנעה ייצור בסך 60 מיליארד לירות בתקופת רבינוביץ, וזהו אולי האסון הכבד ביותר של המשק הישראלי.

מסי-ההכנסה מסייע להעלמות מס

בינתיים הם מנצלים את ההלכה שנקבעה לטובתם.

ההיתר שקיבלו, שלא לרשום צ'קים בספרים, מאפשר העלמות-מס במאות מיליוני לירות, ונראה כי לשילטונות מסי-ההכנסה אין הדבר איכפת כלל.

הגוף שבכוחו לפסוק באורח מוסמך בפרשה הוא בית-המישפט-העליון, שלפניו ניו עירער אפרים אברון על פסק-הדין שנתן השופט ליון בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב.

השופט ליון הרשיע את אברון בהשמטת הכנסות, בין היתר על סמך קביעתו כי היה על ה"חברה של אברון", "פאן-לון", לרשום ב"סיפרי-החשבונות שלה צ'קים שהיו ל"פקודת חברות של בתי-מלון ש, פאן-לון" בנתה. העירעור נסב בעיקרו על קביעתו של השופט כי, "אל מי הגיעו כספים אלה בסופו של דבר, והאם זה שקיבל הכספים

בעיקבות פסק-הדין של השופט דב לוי, שקיבל את טענת אנשי מסי-הכנסה וקבע כי אין חובה לרשום צ'ק

הוא צ'ק פקודת חברה פלונית בסיפרי אותה חברה, והיא רשאית למסרו הלאה ורק פודה הצ'ק חייב לרשמו, התעוררה

במבוכה בצמרת מסי-ההכנסה. פסק-הדין עומד בניגוד מוחלט לכל כללי ניהול-החשבונות, ותחילה סירבו רואי-החשבון ששמעו עליו להאמין כי אכן ניתן פסק-דין כזה, וכי אנשי מסי-ההכנסה הודיעו

לשופט את הגירסה המופיעה בו. לאחר דיון בצמרת מסי-ההכנסה הוחלט על מניין ועדה שתציע לשילטונות המס דרכים לצאת מן הבוי. הוועדה

בהרכב סגן-הנציב סלים מועלם, פקיד-השומה זבלון הנדלר והיועץ המשי-פטי למסי-הכנסה דב נייגר, טרם סיימה את דיוניה.

כיוון שבנתיים תקף פסק-הדין, נר-הגות חברות רבות לפיו, ואינן רושמות צ'קים שהן מקבלות בסיפריהן, מעבירות אותם הלאה לבעלי-החוב שלהן. אנשי-עסקים רבים ציינו כי הם בטוחים ש-דיון נוסף יפסול את פסק-הדין, אולם

אפרים אברון
צ'ק לאירשום

בפועל רשם אותם בספרים ובכרטיסים ה"מתאימים, כי זו הבעייה הקובעת, ואצל זה שנחנה מהכספים בפועל, אצלו יש לחפש וממנו יש לדרוש רישום."

העירעור טוען, כי השופט טעה בכך שלא קבע כי צ'ק לפקודת חברה פלו-נית חייב להירשם בסיפרי אותה חברה

אשר הצ'ק היה לפקודתה. בסיפרי אותה החברה יש לחפש גם את החוליה הבאה

בשרשרת ההסבות, ובשל מה הוסב אותו צ'ק הלאה. כדי לדעת אם אכן צ'ק מסויים הועבר ממי שהצ'ק היה לפקודתו לחברה אחרת, יש לחפש את הצ'ק

בסיפרי-החשבונות של החברה המעבירה שם גם ניתן ללמוד אם הועבר — ומדוע. העירעור יתברר רק בעוד כשנה, ובני-היתים יכולים מנהלי-החברות שלא לרשום

צ'קים. הדרך להפסיק העלמות-מס אלה היא מתן הוראה של שילטונות מסי-ההכנסה ולשם כך הוקמה הוועדה, ש-אינה מזדרזת כלל לפרסם מסקנות, מחמת הבושה.

סניף בירושלים ל"ואריג"

נתיבי-האוויר הברזילאיים, "ואריג", פותחים סניף בירושלים. לחברה סניף בתל-אביב, הפועל מזה 11 שנים בני-הולו של חוליו בלאנקליידר. הסניף הישראלי עוסק במתן שירותים לנוסעי החברה. עם הרחבת התיירות מבראזיל לישראל ולירושלים נוצר הצורך בסניף שם.

ל"ואריג" יש מאירופה לבראזיל 18 טיסות לשבוע. בניגוד לחברות-התעופה דרום-אמריקאיות אחרות, היא מוכרת כרטיסים בישראל רק במזומנים.

החברה מאפשרת לסוכנים למכור טי-סות קבוצתיות לבראזיל, בעיקר לקר-ניבל, אולם הביקוש מצד הישראלים קטן, והשנה תצא לשם רק קבוצה אחת — לעומת שתיים אשתקד.

תפקידו מחדש, דבר שנעשה לפני כמה שבועות. עתה אין סיבה שתמנע מן המבקר את פירסום המימצאים, כדי שהציבור יידע מי ממנהלי "החברה ל-ישראל" אחראי לנתיבות הגדולות, ומי אינו ראוי לשמש מנחל בה.

מדוע העיד גושן נגד עופר?

אחת החידושים של השבוע שעבר היא: מה הביא את חיים גושן למסור עדות נגד אברהם עופר — עדות שהמישטרה עשתה הכל כדי שלא לקבלה! ההסבר פשוט ביותר. התביעה נגד אשר ידלון מבוססת על עדות גושן, שלפיה העביר ידלון את חלקי-הארי מהכנסותיו מעיסוקת שונות. ההגנה היתה יכולה למוטט גירסה זו על-ידי הבאת דוגמות מפרשת עופר, ולטעון כי שם לקח גושן לעצמו את ההכנסות ולא שיתף בהן את עופר. עובדה, יכלה ההגנה לטעון, כי גושן לא מסר עדות כזו.

כדי למנוע טענה זו היה גושן חייב לתת עדות נגד עופר, אשר תציג את היחסים עימו כסימטריים ליחסי עם ידלון. כיוון שבבית-המישפט תעמוד עדות של גושן מול הכחשה של ידלון, יכולה להיות לשאלת הסימטריה חשיבות מירבית. אגב, עובדה מעניינת היא כי מי שהיה עורך-הדין של ידלון בימים הראשונים לפרשה, הד"ר שלמה פלד, היה גם יועץ ממשפטי שקט של אברהם עופר בתקופה האחרונה, יעד לו כיצד לנהוג. פלד הוא ממישרד עורכי-הדין "הרמן-מינקוס", שהם יועצים מישפטיים של מיפלות העבודה.

מבקר-המדינה

מעלים מימצאים

על "החברה לישראל"

עורך-הדין ארנולד שפאר, הגיש ל-מבקר-המדינה, ד"ר יצחק נבנצאל, את מימצאי בדיקתו על מעורבותם ו-אחריותם של חברי מועצת-המנהלים של "החברה לישראל" לעיסוקתיה בתקופת מיכאל צור. שפאר קיבל את הבדיקה ממבקר-המדינה, אחרי שהתברר — תוך כדי בדיקת עיסוקת הגניבה — כי לא תמיד היה מיכאל צור לבדו אחראי ל-עיסוקת.

מבקר-המדינה מסרב לפרסם את מימצי של שפאר, למרות הזמן הרב שעבר מאז הגשתם. ההסבר שניתן היה כי המבקר רוצה להבטיח את בחירתו ל-

יצחק נבנצאל
ד"ר גנז

קנה

"סולל-בונה"

ו"עלית"

רכישת חברת "שיכון-עובדים" על-ידי קונצרן "סולל-בונה" היא עיסקה ש-תביא רווחים יפים ביותר ל"סולל-בונה". מרבית חובותיה של "שיכון-עובדים" הם ל"סולל-בונה" שבתה את בתיה.

ברכישת "שיכון-עובדים" קונה "סולל-בונה" חברה בעלת הפסדים מוכרים של יותר מ-50 מיליון לירות, שאותם תנכה מרווחיה. ברכישה היא קונה כמה אלפי דירות במחיר נוח, תמכור אותם בשנתיים הקרובות, בהתאששות מחירי

הבורסה

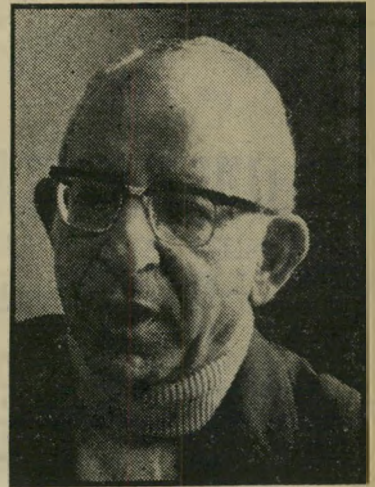
הדירות, ותעשה רווחים יפים. עיסקה זו תשפר במידה ניכרת את רווחי "סולל-בונה", שהם יפים כשלעצמם גם כן.

מניות "עלית" מחירן נוח, והחברה במצב מצויין. חרם הקפה של הצרכנים אינו עובד, והעלאת-המחירים האחרונה תביא לחברה רווחים יפים, נוכח ירידת מחירי הקפה בחו"ל. זוהי חברה ש-ידעה תמיד לפצות את בעלי-המניות שלה, ושערה-המניות הנמוך עתה הופך אותן להשקעה כדאית.

במה לא הואשם

דויד פלד?

כאשר הוגש כתב-האישום נגד דויד פלד, התברר כי חסרה בו פרשה מר-כוית ביותר. פלד קנה בחברה של סר אייזיק וולפסון דירה בירושלים, בי-מחירה-הנחה מיוחדת, והרוויח יותר מ-100 אלף לירות בשנת 1972. וולפסון נה-נה בשנים האחרונות מהיתרים שהוציא פלד, שלפיהם ייבא ארצה כיבוא-יעולים פטור-מס ציוד וחפצים במיליוני לירות, הרוויח מס במיליוני לירות. הפרשה, על הוכחות מלאות ומפורטות לה, נמסרה לפרקליטות המדינה אשר

דויד פלד
סעיף מחוק

החליטה, משום-מה, שלא לכלול סעיף זה בכתב-האישום.

ההסבר שניתן, בצורה לא-ירשמית הוא כי הגשת כתב-האישום בנושא זה היתה מחייבת גם כתב-אישום נגד וולפסון, ש-הוא מראשי יהודי בריטניה, דבר כזה עלול לגרום לקרע עמוק בין המדינה לבין המייסד היהודי בבריטניה, ומשום כך הוחלט לוותר על האישום.

פרשת וולפסון היא המיקרה הקל ביותר להוכחה מבחינת התביעה, וויתור עליה מעמיד בסימן-שאלה את הצלחת כתב-האישום כולו.

משבר מילונאות בחל"אביב

בתי-המלון בתל-אביב עומדים לפני שנים קשות ביותר. למלונות הקיימים ייתוספו בקרוב שלושה בתי-מלון חדשים — "שרתון", "קנדיאן פסיפיק" ו"דיפלומט", תוספת החדרים באה שעה שהבי-קוש למלונות בתל-אביב יורד בקצב מחריף.

עד לפני שנתיים היה כל תייר בארץ שוהה יום וחצי בירושלים, וארבעה ימים בתל-אביב. עתה התהפך הגלגל, וחתיר שוהה יום וחצי בתל-אביב וארבעה ימים בירושלים. הדבר גרם למחסור חמור במלונות בירושלים, ולעודף עצום בתל-אביב.